

GREENPEACE

Comissió Catalana
d'Ajuda al Refugiat

CEAR

JUSTÍCIA I PAU

Manifest:

Diguem no a les bombes de dispersió

Vam acabar la dècada dels noranta amb un Tractat que prohibia l'ús, la fabricació i l'emmagatzematge de les mines antipersones. Ara i avui, tenim un nou repte: aconseguir que la comunitat internacional prengui consciència de l'enorme patiment i de la flagrant violació del dret internacional humanitari que suposen les bombes de dispersió (també conegudes pel seu terme en anglès com a bombes *cluster*).

Les bombes de dispersió són com uns contenidor que una vegada llançats des de terra, mar o aire, s'obren i en la seva trajectòria deixen caure diverses càrregues explosives. Aquestes quedaran escampades per una àmplia zona, d'una extensió aproximada de fins a quatre camps de futbol. Òbviament, aquestes bombes actuen de forma indiscriminada, sense distingir entre civils i militars. De fet, el 98% de les víctimes causades per aquests explosius són civils. A més a més, les càrregues que porten sovint (entre un 5% i un 30%) no esclaten quan prenen contacte amb la superfície i romanen actives durant anys, actuant de facto com a mines, amb el conseqüent impacte sobre la vida de persones i comunitats.

Almenys 75 països tenen estocs de bombes dispersió. Uns 34 n'han produït més de 210 tipus diferents i se n'han utilitzat en almenys 20 territoris. Aquestes submunicions s'han fet servir en els conflictes de Kosovo, Afganistan i Iraq i més recentment al sud del Líban, l'estiu del 2006. Al Líban, se'n van arribar a llançar quatre milions d'unitats. I, d'aquestes, un any després, encara en queden centenars de milers per a localitzar i desactivar.

A l'Estat espanyol se'n fabriquen i l'exèrcit espanyol compra, disposa i emmagatzema aquest tipus d'armament, ja que considera que aquestes bombes són necessàries per mantenir l'operativitat de les Forces Armades. Així mateix, a l'Estat espanyol, diverses empreses fabriquen diversos models de bombes dispersió, i en sabem d'una que és importada dels EUA. Entre les indústries espanyoles que fabriquen municions dispersió figuren Instalaza i Explosivos Alaveses (Expal).

El greu impacte humanitari d'aquest tipus de bombes i la creixent pressió de la societat civil va portar a diversos països, liderats per Noruega, a obrir l'anomenat Procés d'Oslo. Així, a la capital noruega, el passat mes de febrer 46 països van signar una declaració per la qual es plantejava la necessitat d'un tractat internacional que prohibís les municions de dispersió que causen danys inacceptables per a la societat civil. Després d'altres conferències, ja són 81 els estats que s'hi han implicat. S'espera que, al llarg del 2008, s'aprovi un tractat efectiu i vinculant que prohibeixi les bombes de dispersió.

Les organitzacions sotasignants, Fundació per la Pau, Greenpeace, Moviment per la Pau Justícia i Pau i la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat fem una crida al conjunt de la societat civil a:

1. Sumar-se a aquest manifest i a posar en marxa diverses activitats i iniciatives que expressin la demanda de prohibició d'aquestes bombes.
2. Sol·licitar al Parlament de Catalunya que es pronunciï a favor del Procés d'Oslo i que doni suport la societat civil que el promou.
3. Demanar al Govern espanyol, en tant que Estat signatari de la Declaració d'Oslo, i en coherència amb el Dret Internacional Humanitari, la prohibició de l'ús, la fabricació i l'emmagatzematge i comercialització d'aquestes bombes.